

מסכת אהלוות

פרק ג'

א. כל המטמאין באָהֶל שְׁנַחֲלָקִי והכגיסו לתוך הבית, רבוי דוסא בון הרכינס מטהר, וחייבים מטמאים. כיצד. הנוגע בכשני חצאי זיתים מן הנבללה או נושאן. ובמלה, הנוגע בכחצאי זית ומאהיל על כחצאי זית, או נוגע בכחצאי זית וכחצאי זית מאהיל עלייו, מאהיל על כשני חצאי זיתים, מאהיל על כחצאי זית וכחצאי זית מאהיל עלייו, רבוי דוסא בון הרכינס מטהר, וחייבים מטמאין. אבל הנוגע בכחצאי זית ודבר אחר מאהיל עלייו ועל כחצאי זית, או מאהיל על כחצאי זית ודבר אחר מאהיל עלייו ועל כחצאי זית, טהור. אמר רבוי מאיר, אף בזזה רבוי דוסא בון הרכינס מטהר, וחייבים מטמאין. הכל טמא, חוץ מן הנוגע עם המפשא, והמשא עם האהיל. זה הכלל, כל שהוא ממשם אחד, טמא. משני שמות, טהור:

ב. מלא פרוד רקב שנתפזר בתוך הבית, הבית טמא. ורבוי שמעון מטהר. רביעית דם שנבלעה בתוך הבית, הבית טהור. נבלעה

בכיסות, אם מתקבשת ויוצא ממנה רביעית דם, טמאה. ואם לאו,
טהורה, שכלל הבלוע שאינו יכול לצאת, טהור:

ג. נשפה באוויר, אם היה מקומו קטפרס והאהיל על מקצתו,
טהורה. היה אשברון או שקרש, טמא. נשפה על האסקפה והיא
קטפרס, בין מבנים בין מבחויז, והבית מאהיל עליו, טהור. היה
אשברון או שקרש, טמא. כל שבפת, טמא, חוץ מן השנאים והשער
והאפרן. ובשעת חبورו, הכל טמא:

ד. כיצד. המת מבחויז ושערו בפנים, הבית טמא. עצם שיש עליו
פזית בשר, הכניס מקצתו מבנים והבית מאהיל עליו, טמא. שני
עצמות וعلיהם כ שני חצאי זיתים בשר, הכניס מקצתם מבנים
והבית מאהיל עליהם, טמא. קייחובים בידי אדם, טהור, שאין
חבורי אדם חבור:

ה. איזהו דם תבוסה. המת שיש לא מטה שמינית בחיו ושמינית
במותו, דברי רבי עקיבא. רבי יeshua אומר, רביעית בחיו
ורביעית במותו, נטול מזה ומזה רביעית. רבי אלעזר ברבי יהודה
אומר, זה זהה כפים. איזהו דם תבוסה. צלוב שעמו שותת ונמצא
תחפוי רביעית דם, טמא. אבל המת שעמו מנטר ונמצא תחפוי
רביעית דם, טהור. רבי יהודה אומר, לא כי, אלא השותת, טהור.
ונמנטר, טמא:

ו. פְּזִיתָ מִן הַמֶּתֶת, פְּתָחוּ בְּטֻפָּה, וְהַמֶּתֶת, פְּתָחוּ בְּאַרְבָּעָה טֻפָּהִים, לְהַצֵּיל הַטְּמֵאָה עַל הַפְּתַחִים. אֲכָל לְהֹזֵיא הַטְּמֵאָה, בְּפֹתַח טֻפָּה. גָּדוֹל מִפְּזִיתָ, כַּמֶּת. רַבִּי יוֹסֵי אָמֵר, הַשְׁדָּרָה וְהַגָּלָגָלָת, כַּמֶּת:

ז. טֻפָּה עַל טֻפָּה עַל רֹום טֻפָּה, מִרְבָּע, מִבְּיא אֶת הַטְּמֵאָה, וְחוֹצֵץ בְּפָנֵי הַטְּמֵאָה. כִּיּוֹצֵד. בִּיב שֶׁהוּא קָמוֹר מִתְּחַת הַבַּיִת, יֵשׁ בּוֹ פֹתַח טֻפָּה וַיֵּשׁ בְּיֵצֵאתוֹ פֹתַח טֻפָּה, טְמֵאָה בְּתוּכוֹ, הַבַּיִת טְהוֹר. טְמֵאָה בְּבַיִת, מַה שָׁבְתָוּכוֹ טְהוֹר, שְׁדָרָה הַטְּמֵאָה לְצֵאת וְאַין דָּרְכָה לְהַכְּנִיס. יֵשׁ בּוֹ פֹתַח טֻפָּה וְאַין בְּיֵצֵאתוֹ פֹתַח טֻפָּה, הַטְּמֵאָה בְּתוּכוֹ, הַבַּיִת טְמֵא. טְמֵאָה בְּבַיִת, מַה שָׁבְתָוּכוֹ טְהוֹר, שְׁדָרָה הַטְּמֵאָה לְצֵאת וְאַין דָּרְכָה לְהַכְּנִיס. אַין בּוֹ פֹתַח טֻפָּה וְאַין בְּיֵצֵאתוֹ פֹתַח טֻפָּה, טְמֵאָה בְּתוּכוֹ, הַבַּיִת טְמֵא. טְמֵאָה בְּבַיִת, מַה שָׁבְתָוּכוֹ טְמֵא. אַחֲד חֹור שְׁתִּירָוּהוּ מִים אוֹ שְׁרָצִים, או שְׁאָכְלָתוּ מַלְחָת, וְכֵנוּ מִרְבָּה שֶׁל אֲבָנִים, וְכֵנוּ סֹואָר שֶׁל קָוֹרוֹת. רַבִּי יְהוֹדָה אָמֵר, כָּל אֲכֵל שֶׁאִינוֹ עַשְׂוֵי בִּידֵי אָדָם, אִינוֹ אֲכֵל. וּמוֹדָה בְּשִׁקְיִפִים וּבְסָלָעים: